

**JOGI
KULTÚRÁK
ÁZSIÁBAN**

PÁZMÁNY NEMZETKÖZI TANULMÁNYOK
5. KÖTET

A SOROZAT EDDIGI KÖTETEI:

A KÍNAI ALKOTMÁNY (szerkesztette: Salát Gergely)

KÍNAI ÁLOM – KÍNAI VALÓSÁG (szerkesztette: Salát Gergely)

Rezsőházy Rudolf: BEVEZETÉS A TÁRSADALOMTUDOMÁNYOK MÓDSZERTANÁBA

Salát Gergely: BÜNTETŐJOG A HAN-KORI KÍNÁBAN

ELŐKÉSZÜLETBEN:

GÁTHY VERONIKA: INDIA

GYÖRFFY DÓRA: BIZALOM ÉS PÉNZÜGYEK

JANY JÁNOS: ISZLAMIZMUS ÉS PAX ISLAMICA

TRAUMÁK ÉS TANULSÁGOK – A II. VILÁGHÁBORÚ ÖRÖKSÉGE A TÁVOL-KELETEN
(SZERKESZTETTE SALÁT GERGELY ÉS SZILÁGYI ZSOLT)

JOGI KULTÚRÁK ÁZSIÁBAN

KULTÚRTÖRTÉNET,
JOGTUDOMÁNY,
MINDENNAPOK

Jany János

TYPOTEX

A KÖTET KIADÁSÁT TÁMOGATTA:

PAGEO

JOGI KULTÚRÁK ÁZSIÁBAN

Copyright © Jany János, 2016

Hungarian edition © Typotex/Pázmány Péter Katolikus Egyetem, Budapest, 2016

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

ISBN 978 963 279 882 0

ISSN 2416-1438

TYPOTEX – PANTA

A PANTA a Pázmány Egyetem Nemzetközi Tanulmányokkal foglalkozó szakmai közösségének könyvsorozata, mely széles értelemben vett társadalomtudományi munkák révén mutatja be a globális világ múltját és jelenét. A sorozat neve egyszerre utal az intézményi háttérre, valamint arra a teljességre és sokszínűségre, amit megragadni hivatott: Πάντα.

Sorozatszerkesztő: Jany János

TARTALOMJEGYZÉK

BEVEZETÉS	10
I. RÉSZ: A KÖZEL-KELETI JOGI KULTÚRKÖR	34
ELSŐ FEJEZET: ÁLLAM ÉS JOG AZ ÓKORI KELETEN	35
1. § Mezopotámia a Kr. e. III. évezredben	35
2. § Babilon	42
3. § Asszíria	52
4. § A Hettita Birodalom	59
MÁSODIK FEJEZET: A ZSIDÓ JOG	67
1. § Állam és társadalom az ókori Izraelben	67
2. § A zsidó jog a Talmūd előtti korban	74
3. § A zsidó jog a Talmūd utáni korban	82
4. § A zsidó jog forrásai	89
5. § A zsidó jog főbb intézményei	91
6. § A zsidó jog a modern korban	103
HARMADIK FEJEZET: A PERZSA JOG	105
1. § Állam és társadalom az ókori Perzsiában	105
2. § A perzsa jog története és írott emlékei	117
3. § A zoroasztriánus jog elmélete és forrásai	121
4. § A zoroasztriánus jog főbb intézményei	126
5. § A jog története a Szászánidák bukása után	143

TARTALOMJEGYZÉK

NEGYEDIK FEJEZET: A KELETI KERESZTÉNYSÉG JOGA	148
1. § Egy új hagyomány szárnyat bont	148
2. § A szellemi élet: tudományok és iskolák	160
3. § Jogtudomány és jogforrások	166
4. § Jogi gondolkodás és jogintézmények	177
 II. RÉSZ: AZ ISZLÁM JOGI KULTÚRKÖR	190
 ÖTÖDIK FEJEZET: AZ ISZLÁM ELŐTTI ARÁBIA TÁRSADALMA ÉS SZOKÁSAI	191
1. § Történeti áttekintés	191
2. § A politikai intézmények	197
3. § A szokások	201
 HATODIK FEJEZET: A KLASSZIKUS ISZLÁM JOG	209
1. § A kalifátus	209
2. § Az iszlám jog története a kezdetektől a klasszikus kor végéig	215
3. § Az iszlám jog forrásai	225
4. § Az iszlám jog főbb szabályai	229
5. § A sí'ita jog	255
6. § Az iszlám jog a modern korban	266
 III. RÉSZ: AZ INDIAI JOGI KULTÚRKÖR	294
 HETEDIK FEJEZET: A HINDU JOG	295
1. § A hindu társadalom és jog alapelvei	295
2. § Államszervezet és államelmélet	302
3. § A hindu jog története és forrásai	309
4. § A hindu jog főbb szabályai	321
5. § A hindu jog a modern Indiában	333
 NYOLCADIK FEJEZET: A BUDDHISTA JOG TÁRSADALMAI	339
1. § Történeti és fogalmi áttekintés	339
2. § A mon–burmai szokásjog	351
3. § A thai–lao szokások	364
4. § A khmer jogfelfogás	388
5. § A buddhista jog a modern korban	391

IV. RÉSZ: A KÍNAI JOGI KULTÚRKÖR 396

KILENCEDIK FEJEZET: A KÍNAI JOG 397

- 1. § A kínai jog a kezdetektől a Tang-korig 397
- 2. § A kínai jog a Tang-kortól a Qing-dinasztia bukásáig 408
- 3. § A kínai jogi gondolkodás 420
- 4. § A kínai jog főbb intézményei 438
- 5. § A hagyományos kínai jog a XX. században 454

TIZEDIK FEJEZET: TÁRSADALMAK A KÍNAI JOG BEFOLYÁSA ALATT 462

- 1. § Vietnam 462
- 2. § Korea 480

TIZENEGYEDIK FEJEZET: A JAPÁN JOG 489

- 1. § A japán jog a kezdetektől a Tokugawa-korig 489
- 2. § A Tokugawa-korszak joga 498
- 3. § A Meiji-reform 505
- 4. § A modern alkotmányos rendszer kiépítése 510
- 5. § A japán jogi gondolkodás 513

V. RÉSZ: A SZOKÁSJOGI KULTÚRÁK 522

TIZENKETTEDIK FEJEZET: A SZOKÁSJOGOK ÁLTALÁNOS JELLEMZŐI 523

- 1. § A szokásjogok fajtái: az antropológia megközelítése 523
- 2. § A szokásjogok Ázsia-specifikus osztályozása 532

TIZENHARMADIK FEJEZET: A MONGOL–TÖRÖK NÉPEK SZOKÁSJOGA 536

- 1. § A mongol szokások 536
- 2. § A kazak szokásjog 546

TIZENNEGYEDIK FEJEZET: SZOKÁSJOGOK AZ ISZLÁM ÁRNYÉKÁBAN 551

- 1. § A pashtunwali 551
- 2. § Az *adat*-jog Délkelet-Ázsiában 564

TARTALOMJEGYZÉK

TIZENÖTÖDIK FEJEZET: SZOKÁSJOGOK KELET-ÁZSIÁBAN	582
1.§ Szokásjogok Indiában	582
2.§ A kínai szokásjogok	591
3.§ Egy szokásjogi rendszer a Fülöp-szigetetről: az ifugaók	598
 KÖVETKEZTETÉSEK	 604
 NÉV- ÉS FOGALOMTÁR	 632
 IRODALOM	 672

BEVEZETÉS

A könyv megírásához az egyik legfontosabb inspirációt az elmúlt évtizedek egyik legjobban sikerült jogtudományi írása, H. Patrick Glenn több kiadást megélt, 1998-ban az International Academy of Comparative Law által odaítélt Grand Prize-győztes műve, a *Legal Traditions of the World* jelentette. A mű a kontinentális és az angolszász jog mellett bemutatja a zsidó, az iszlám, a hindu és a konfuciánus jogi tradíciót is. E nagyszerű könyv azonban – globális perspektívája miatt teljesen érthetően – kevesebb figyelmet szentel a többi élő ázsiai joghagyománynak, holott ilyenek akadnak bőven (pl. japán, buddhista jog), a történeti korok mára letűnt jogi világát pedig teljesen figyelmen kívül hagyja. Jelen írás tehát arra vállalkozik, hogy kiegészítse e hiányokat egy teljes mértékben Ázsiára fókuszáló könyv keretei között.

A vállalkozás időszerűségét aligha kell különösebben részletesen magyarázni, mivel köztudomású, hogy az ázsiai országok globális jelentősége évről évre növekszik. E sikereket ugyan általában gazdasági oldalról szokás megközelíteni, melyet konfliktusok esetén a politikai dimenzió is kiegészít, de az így nyert kép nemhogy nem teljes, hanem kifejezetten torz, mert nincs magyarázó ereje. A növekedés (számokban, területben, befolyásban) okai ugyanis nem csupán gazdaságiak, hanem társadalmilag is meghatározottak, mivel tovább élnek azok a hagyományos struktúrák, melyek évezredek óta a nagyhatalmak között tartják Kínát, a világ vezető gazdasági erejévé emelték Japánt, vagy hatalmas kulturális befolyást biztosítanak Indiának. E társadalmi struktúrák a joghagyományokban gyökereznek, miközben a jog maga a társadalmi felfogás eredménye is. Ezáltal egy elválaszthatatlan szál alakul ki társadalmi rendszer és joghagyomány között (*ubi societas, ibi ius*), mely a mai napig létezik annak ellenére, hogy több kísérlet is történt a radikális szakításra (pl. Mao Ce-tung idején). E romboló tendenciák összességében nemhogy nem jártak sikerrel, hanem kifejezetten erősítették azokat a jelenségeket, melyeket megszüntetni céloztak. A Mao utáni Kína globális felemelkedése mögött ugyanis ott található az a konfuciánus társadalomfelfogás és államszemlélet, melyet a korábbi kommunista vezetés

BEVEZETÉS

tűzzel-vassal megszüntetni igyekezett. A kis tigrisek elmúlt évtizedekben tapasztalható gazdasági csodái is arra vezethetők vissza, hogy megfelelően ötvözték a modern jogi és politikai rendszer előnyeit a hagyományos jog- és társadalomfelfogással, és a kettő elegye nagyon gyorsan volt képes globálisan is jelentős eredmények elérésére.

A hagyományos jogfelfogás azonban nem minden esetben a siker kovácsa, vagyis nem általánosan működő modell minden társadalmi problémára. Az iszlám világának egyre jobban mélyülő, és immár mindenki számára látható válsága éppen azt mutatja meg, hogy a hagyományokhoz való merev ragaszkodás, az adaptációs képesség hiánya, a modernitás kihívásainak elutasítása társadalmi robbanáshoz vezet, mely nagyon hamar fegyveres erőszakba torkollik. A hagyományos jogfelfogás tehát nem csodafegyver minden társadalmi probléma megoldására (ahogy a politikai iszlám képviselői gondolják), de nem is az a konzervatív, retrográd, megújulásra képtelen, a fejlődést gátló, babonákkal teli világ, aminek a modernizáció apostolai, illetve a legtöbb nyugati társadalomtudós gondolja.

Ezekkel a vélekedésekkel szemben hangsúlyozni kell, hogy a hagyományos jogfelfogás és annak konkrét normativitása figyelembe veendő társadalmi tény, melyhez nem érzelmileg vagy politikai programok mentén kell viszonyulni, hanem ismerni kell őket annak érdekében, hogy a vizsgált társadalmakról objektív képet tudjunk kialakítani. Éppen ezért ez a könyv nem védőbeszéd a hagyományos jog mellett, de nem is vád ellene: úgy mutatja be a rendszereket, ahogy vannak, és amilyenné a történeti körülmények miatt váltak. Fontos hangsúlyozni, hogy ennek során a referencia nem a nyugati jogi gondolkodás volt, s nincs igyekezet, mely távolabb állna tőlem, mint az a haszontalan, sőt káros módszer, mely más kultúrák társadalmi jelenségeit a Nyugat hagyományaihoz igyekszik mérni, s annak tükrében megítélni. Ezzel a módszerrel esélyünk sincs a vizsgált közösségek megértésére, melyre csak úgy van lehetőségünk, ha saját fogalmaik, történelmük és mentális térképük alapján közelítünk feléjük. Ez, a weberi megértő szociológia módszerére emlékeztető eljárás képes arra, hogy megóvjon bennünket a múlt század nyugati kultúrfölényét hirdető és a tudományban megvalósítani akaró attitűdjétől éppúgy, mint a saját maga ellen forduló, a gyarmatosító hatalmak lelkiismeretfurdalásában született posztkolonialista felfogástól, mely egyoldalúságával legalább annyira torzíja a valóságot, mint a nyugati civilizációs misszió hitében fogant írások. Röviden: minden divatos dekonstrukció ellenére azt gondolom, hogy bár teljes objektivitás nyilvánvalóan nem létezik, de minden tudományos munka alapvető feltétele, hogy amennyire lehet, erre törekedjen.

Nyilván felmerül az a kérdés is, hogy van-e értelme ázsiai jogtörténetet írni, s ha igen, akkor arra egy szerző vajon képes-e, figyelembe véve

a hatalmas méretű anyagot, a rengeteg nyelvet és kultúrát, melyeket egy ilyen vállalkozás érint. Az első kérdésre a válasz több rétegű, de alapvetően igenlő. Ahhoz már hozzászoktunk, és senki nem csodálkozik el rajta, ha Európa története vagy európai jogtörténet című vagy tárgyú könyvvel találkozunk, holott Európa fogalma is igen vitatott, és mást jelent földrajzilag, kulturálisan és politikailag is, nem beszélve arról, hogy az egyes történeti korokban is egészen más tartalommal telítődött (a görög poliszok világképe, Róma önazonosságtudata, a középkor és a reneszánsz Európa-képe vajon mennyiben emlékeztet egy mai – igen összetett – Európa-képre). Mégis, egyfajta magától értetődő természetességgel fogadjuk el, sőt tanítjuk az európai jogtörténetet abban a hitben, hogy ilyen létezik, holott a mórokkal szembeni küzdelemben formálódó, s éppen ezért igen sajátos középkori spanyol jognak bizony kevés kapcsolódási pontja van az északi germánok törzsi hagyományából táplálkozó skandináv társadalmak jogfelfogásához. Európa majdnem annyira diverz történetileg, kulturálisan és jogilag, mint Ázsia, de ezt természetes adottságnak fogadjuk el, míg a másik világ összetettsége inkább elbizonytalanít. Érdeemes tehát a még mindig uralkodó eurocentrikus világképünkön felülemelkedni, és más kontinensek jogi világát is megismerni úgy, ahogy azok vannak, s nem úgy, ahogy szeretnénk, hogy legyenek. Különösen, mivel korunkban az ázsiai jog- és társadalomfelfogások legalább annyira fontosak, mint az európaiak, s várható, hogy a következő évtizedekben még fontosabbá válnak majd.

Ez a fajta új szemlélet nemzetközi szinten lassan kezd teret nyerni, a filozófiában már megjelent új, Ázsiában megfogalmazott filozófiai rendszerek összefoglaló bemutatása révén, melyek a középkori muszlim misztikusok világától a daoista elképzelésig mindent magukban foglalnak (Companion Encyclopedia of Asian Philosophy). Jelen könyv is hasonlóra vállalkozik, de nem a filozófia, hanem a hagyományos jogfelfogás világában (de a filozófiától soha el nem szakadva). Ebben a törekvésében meglehetősen egyedi és újszerű, hiszen nemhogy magyar nyelven nem született hasonló munka, de külföldön sem íródott még ilyen, a teljes ázsiai jogi spektrumot átfogó könyv.

A cím megválasztása során nagyon tudatosan törekedtem arra, hogy ne legyen szó ázsiai jogrendszerekről, hanem jogrendszerekről Ázsiában, még azon az áron is, hogy a cím így kissé nehézkesen hangzik magyarul. Mégis fontos ez az apró distinkció, mivel ázsiai jogrendszer, jogfelfogás nem létezik: különböző jogfelfogások élnek egymás mellett párhuzamosan, s ezek egyetlen közös jellemzője az a földrajzi sajátosság, hogy mindegyik az Ázsia nevű kontinensen fejlődött ki. Az ókori Közel-Kelet hagyományaiban mélyen gyökerező zsidó jog és a sintó alapokon álló, de erős kínai befolyásnak kitett japán jog – hogy csak a spektrum két ellentétes végét ragadjam meg –

BEVEZETÉS

értelemszerűen alig rendelkezik közös ponttal akár a jogról való gondolkodás, akár a normativitás szintjén, hogy a kölcsönös befolyás lehetőségét értelemszerűen fel se vessük. És akkor még nem szóltam a nomád mongolok vagy a laoszi paraszti kultúra szokásairól. Ahogy majd az utolsó fejezetben látszik, ennek ellenére található néhány olyan gondolkodási alapelem, mentális struktúra, mely egész Ázsiára jellemző (apróbb kivételekkel), ám ezek száma annyira minimális, hogy semmiképpen sem kérdőjelezi meg a fentiek igazságtartalmát.

Ha nincs is ázsiai jogi kultúra, azért mégis igaz, hogy egyes jogi kultúrákon belül az azonos mentális struktúrákból fakadóan igenis van hasonlóság, sőt akár egyezés is, melyek részben átvételek eredményei, részben pedig a hasonló gondolkodásból fakadnak. E körben az látszik, hogy általában van egy domináns kultúra, mely kialakítja a maga jog-, politika- és társadalomfelfogását, melyre a normatív struktúra épül, majd ennek a komplex világnak az exportja útján hasonló gondolatok bukkannak fel máshol is, helyi variánsokkal. Klasszikus példa erre Kína, mely alapvetően befolyásolta a koreai, a vietnami és a japán jogi gondolkodást (ezekben az országokban is eltérő mértékben), melyet a helyi hagyományok árnyaltak, akár módosítottak is, de nem tudták sem kiszorítani, sem fölébe kerekedni. Ugyanez történt Indiában is, ahol a hindu (jogi) kultúra kiterjedése a szomszédos Délkelet-Ázsiára azt eredményezte, hogy ezen társadalmak jogrendszerei annak ellenére a hindu jog átfogó befolyása alá kerültek, hogy megalkotói az Indiából kiveszett buddhista vallás követői voltak (a khmerek kivételével). Vagyis kisebb-nagyobb koncentrikus körök léteznek, és ez a felismerés adja a könyv alapvető szerkezetét, melyre hamarosan visszatérek, miután megválasztottam a korábban feltett második kérdést is.

Az természetesen lehetetlen, hogy egy kutató úgy fogja át egész Ázsia történetét, kultúráját és jogi világát, hogy mindegyik részletkérdést egyformán mélyen ismeri, ahogy az is lehetetlen, hogy a több száz nyelvet valaha valaki is egy személyben ismerje. Magam jogtudományi és orientalisztikai végzettségem révén elsősorban a Közel-Kelet joghagyományát ismerem részletesen (perzsa, zsidó, iszlám jog), melyet az elmúlt két évtizedben intenzíven kutattam. Innen elég nagy lépés a távol-keleti jog világának feltárása, ami első ránézésre arra kényszerítené az embert, hogy inkább gyűjteményes kötetben foglalja össze mondanivalóját. Ez azonban legalább annyira problémás, mint az egyszerűs megközelítés, mivel jószerével lehetetlen olyan, jogi és orientalisztikai végzettséggel is rendelkező szerzőgárdát összeállítani, akik hitelesen és szakmai kompetenciával írnak a kínai, a japán, a mongol vagy a burmai jogról. A személyi kérdések mellett legalább ilyen szintű nehézség a koncepcionális probléma, mely minden gyűjteményes mű természetes

velejárója: minden szerzőnek saját stílusa, szempontrendszere, érvelése és világlátása van, s ezeket nem lehet egységesíteni még a legszigorúbb szerkesztői elvek következetes betartása mellett sem. Ennek eredményeképpen elvész az egyszerűs művek legfontosabb sajátja, az egységes szemlélet, a logikusan felépített érvek, a fejezeteken átívelő problémaérzékenység és megoldási kísérlet, vagyis azok az elemek, melyektől egy tudományos mű igazán az, ami. Helyette önálló világként egymás mellett létező kisebb fejezetek egybeszerkesztése születik csak, s ezt mindenképpen el akartam kerülni. Nem maradt tehát más hátra, mint a hosszú évekre nyúló, de nagyon élvezetes kutatási és tanulási folyamat, melynek eredménye ez a könyv. Mivel annak a lehetetlen vállalkozásnak természetesen neki sem fogtam, hogy a könyvben érintett valamennyi társadalom nyelvét is elsajátítsam, ugyanakkor a forrásokon nyugvó megközelítést kiemelt prioritásként kezeltem, ezért nem maradt más kiút, mint e jogforrások fordításokon alapuló feldolgozása ott, ahol a nyelvismeret nem volt pótolható. Közel sem optimális megoldás született tehát, hanem egy, az adott helyzetben optimalizált kimenet, mely hibái és hiányosságai ellenére is vállalható.

A könyv újszerűsége a földrajzi spektrum szélessége mellett abban is megtalálható, hogy kizárólag a hagyományos jogrendszerekkel foglalkozik, melyeket a jogtudomány mellett a többi társadalomtudományi diszciplína is nagyon mostohán kezelt az elmúlt évtizedekben. Ennek oka az a széles körben elterjedt szemlélet, mely a tradicionális jogrendszerekben az elmaradottságot, a modernizáció akadályát, a babonákkal összenőtt irracionalitás világát látja. A hagyományos jogrendszerek eme megközelítésben rég letűnt korszakok maradványai csupán, s terhes jelenétük akadályozza a modernitás kialakulását, és az univerzálisnak gondolt, valójában erősen Nyugat-specifikus értékek megvalósítását. Mivel a XX. század jelentős részét olyan politika határozta meg, mely a fenti alapvetésből indult ki, és az erőteljes, jórészt nyugati mintázatú modernizációt erőltette a hagyományos struktúrákkal szemben (a szocialista út is nyugati minta és termék az ázsiai országokban!), a tudományos alapállás és a kormányzati politikák valósága egymást erősítő tendenciákként jelentek meg, gyakorlatilag teljesen kiszorítva minden más nézőpontot. Ennek az lett az eredménye a jogtudományban, hogy az elmúlt pár évtizedben mindenki azzal a jogi modernizációval foglalkozott, melynek során egy sor keleti állam nyugati alkotmányokat vett át (sok esetben szó szerinti fordítás eredményeképpen), francia és német mintájú (és szövegű) polgári, büntető-, eljárási és kereskedelmi törvényeket léptetett életbe, azaz egy nyugatias jogrendszer vázát honosította meg. Ezek vizsgálata nem jelentett különösebb nehézséget, hiszen ismerős világ volt a nyugati jogtudósok számára: a jól ismert törvények, jogszemlélet és érté-

kek köszöntek vissza kicsit más formában. Nem kellett ismerni a befogadó ország nyelvét, történelmét, vallását, kultúráját, jogi hagyományait, hiszen ezek amúgy sem jelentek meg a törvényekben, és az uralkodó felfogás szerint nem érdekesek. Vagyis a japán vagy az indiai alkotmány (polgári jog, büntetőjog stb.) vizsgálata nem volt lényegesen több vagy más, mint valamelyik más, hasonló tárgyú európai jogrendszer adott elemének tanulmányozása. Miközben az ilyen tárgyú és tartalmú könyvek, cikkek nagy számban jelentek meg, a hagyományos jogfelfogással a tudomány éppúgy nem törődött, mint a feltétlenül modernizálni akaró politikai akarat. A társadalmi valóságban a következmények elég drámaiakra sikeredtek, miközben a társadalomtudományok még csak most kezdik felismerni mindezen változások jelentőségét. Az alapvető gondolat ugyanis az volt, hogy a modernizáció elsöpri majd az archaikus elemeket, a babonákat éppúgy, mint az irracionalitás olyan mozzanatait, mint a politikai életben is jelentős hatást gyakorló vallásosságot, a hagyományos szokásokat vagy éppen a kasztrendszert. Ez a várakozás alapvetően hamis volt, és az ellenhatások törvénye alapján a hagyományos struktúrák olyan erővel köszöntek vissza a modernizációs kísérletek félsikerei és kudarcai után, hogy egész társadalmak remegtek (és remegnek) bele mind a mai napig.

Ez a retradicionálizációnak nevezett jelenség először a reiszlamizáció formájában jelentkezett az 1970-es évektől kezdve. Első győzelme, az iráni iszlám forradalom szinte sokkszerűen érte a nyugati közvéleményt, politikai vezetést, de a tudományt is, melyek később a globális dzsihádzizmusra éppúgy nem voltak felkészülve, mint az arab tavasz (sokszor erősen félreértett) jelenségére sem. A gomba módra szaporodó és egyre militánsabb muszlim mozgalmak, szervezetek, terroristacsoportok mind az iszlám (jog) nevében lépnek fel, és bár egymással is szünet nélküli harcban állnak, annyi mégis összeköti őket, hogy legfőbb ellenségüknek a nyugati kulturális és jogi befolyást tartják, míg legfontosabb céljukként a hagyományos iszlám jog bevezetését határozzák meg, melyről azt gondolják, hogy az majd egy csapásra megoldja valamennyi problémájukat.

De óriási tévedés lenne azt gondolni, hogy a hagyományokhoz való viszonzatérés csak az iszlám világra jellemző. Kínában a konfucianizmus soka-dik virágzását éli, s ezt ma már az elviekben kommunista irányítású kínai állam nyíltan támogatja (pl. a világ minden táján megnyitott Konfuciusz intézetekkel). Sőt manapság már olyan munkák is világot látnak,¹ melyek a konfuciánus társadalomfelfogást nem csupán a kínai társadalom számára gondolják követendőnek, hanem a globális világ problémáinak orvoslására

1|Bell–Chaibong 2003.

is ezt a nézetrendszert ajánlják, és a demokráciához, a kapitalizmushoz, a jogrendhez, a nemek egyenjogúságához való viszonyán keresztül tárgyalják.

Hasonló folyamat zajlik jelenleg a szemünk előtt Indiában is: a legutóbbi választásokon az indiai függetlenségi mozgalom motorja, az évtizedekig kormányzó Indiai Nemzeti Kongresszus Párt azzal a párttal szemben maradt alul, mely a hindu hagyományokhoz való visszatérést és az európai mintáktól való elfordulást hirdette meg politikai programjaként. A Pol Pot rettenetes kommunista örökségétől megszabadult Kambodzsa nemcsak a vallásszabadságot állította vissza, de a saját kulturális hagyományának tekintett buddhizmust államvallássá tette. Jól látszik, hogy a retradicionálizáció nem csupán politikai program, választási ígéret, hanem tényleges stratégia is, melyet a lakosság látható többsége támogat Ázsia egyre nagyobb térségeiben, vagyis egy nagyon széles körben tapasztalható jelenségről van szó. Ez a tény már önmagában indokolja, hogy a tradicionális jogrendszereknek külön figyelmet szenteljünk.

Ezt erősíti, hogy a hagyományos struktúrák előretörésével párhuzamosan az elmúlt évszázadban bevezetett nyugati minta erősen visszaszorulóban van Ázsia szinte minden részében: az iszlám világnak azon része, mely nem fegyverrel harcol ellene, csendben, alig észrevehetően bontja le a nyugati jogrendszer egyes elemeit, vagy hagyja azokat figyelmen kívül működése során (pl. Törökország), míg mások eleve kísérletet sem tettek egy westernizáló modernizációra (Szaúd-Arábia). Indiában, ahol a nyugatias jogszemlélet valamelyest meggyökerezett az elmúlt évtizedekben, egyre jobban talajt veszít a hagyományos gondolkodással szemben, míg Kína is visszafordul saját tradíciója felé a maoista kísérlet teljes kudarca után, és elutasítja a nyugati minta követését. Mindez természetesen összefüggésben áll a gyarmatosítás megszűntével, a függetlenségi mozgalmak sikereivel, a szuverenitás visszaszerzésével, továbbá legújabban a volt gyarmatosító hatalmak, de különösen az európai országok és egész Európa gyors gazdasági és demográfiai eljelen-téktelenedésével, valamint azzal, hogy az így keletkezett űrt egyre inkább az ázsiai országok töltik ki. Történeti perspektívából nézve a gyarmatosítás és az annak mentén beáramló nyugati joghatás (jog) történeti intermezzo lesz csupán, a felemelkedést (különösen Kínában) szükségszerűen minden történeti korban megelőző „sötét kor és barbár erőszak” korszaka, melynek elmúltával az ázsiai országok ismét saját hagyományukhoz fordulnak vissza, továbbá visszaveszik azt a globális pociciót, melyet a gyarmatosítás előtti évszázadokban betöltöttek (csak emlékeztetőül: a XVIII. században Sziám fővárosa, Ayutthaya volt a világ legnagyobb városa, és Kína adta a világ termelésének harmadát).

BEVEZETÉS

Jelen írás tehát nem a több-kevesebb sikerrel recipiált nyugati jogot mutatja be, egyfelől azért, mert ezt a történetet már megírták mások, másfelől azért, mert ennek a kérdésnek egyre kisebb lesz a jelentősége, míg a hagyományok ismerete egyre sürgetőbb feladat a társadalomtudományokban éppúgy, mint a gyakorlati életben (aki nem ismeri az ázsiai társadalmak szokásait, viselkedéskultúráját, etikettjét, annak esélye sincs valóban sikeres üzleti vagy diplomáciai tárgyalások lefolytatására). A keleti jogok ismerete tehát önmagában is érdekes és fontos, de a fent elmondottak alapján egyre sürgetőbb is.

A fenti indokok alapján középpontba állított hagyományos jogrendszerek tárgyalása rendezőelvek nélkül kivitelezhetetlen, ezért a regionális megközelítést állítottam középpontba, mely sokkal több, mint egyszerű földrajzi megközelítés: történelmi, vallási és kulturális kapcsolatokat is figyelembe vesz. Ennek érdekében az egyes szokásjogi hagyományokat az általam jelen munka céljára kifejlesztett „jogi kultúrkör” fogalma alá rendeztem, mely nem azonos a civilizáció fogalmával, bár értelemszerűen számtalan módon kapcsolódik hozzá. A civilizáció fogalmi meghatározása önmagában problémás és nem szztenderdizált, ráadásul a civilizációk száma is vitatott a kutatók között, ezért ez az út nem volt járható. Arról nem is beszélve, hogy a jogi hagyomány része ugyan egy nagyobb civilizációs fogalomnak, mégis valamelyest külön él tőle saját önmozgása, törvényszerűségei, a történeti körülmények és az átvételek eredményeképpen. Egy példával illusztrálva: miközben mindenki elfogadja az indiai (hindu) és a kínai (konfuciánus) civilizáció létét, egyetlen kutató sem vetette fel soha az önálló buddhista (délkelet-ázsiai) civilizáció különállóságának ötletét, ami a civilizációelmélet oldaláról is megkérdőjelezhető, ámde a joghagyomány átfogó vizsgálata szempontjából egyenesen elfogadhatatlan: a buddhista jogi hagyomány önállósága teljesen egyértelmű a források tanulmányozása alapján, ezért külön kell kezelni mind Indiától, mind Kínától. Az is világos azonban, hogy az egyes jogi hagyományok nem eltérő súlyúak, mivel vannak domináns jogi kultúrák, és szatellit hagyományok is, melyek az előbbiekhöz kapcsolódnak. Azt, hogy mi a domináns jogi kultúra, elsősorban nem a jogi hagyomány belső sajátosságai határozzák meg, hanem a hagyományt megjelenítő civilizáció vagy állam ereje. A kínai jogi kultúra nem feltétlenül kifinomultsága miatt vált dominánssá, hanem a kínai állam politikai és fegyveres ereje miatt. Hasonló a helyzet az iszlám joggal is, mely Ázsia tekintélyes részét hódította meg fegyverrel és kereskedelmi úton egyaránt. Az indiai dominancia azonban nem a fegyveres erőnek köszönhető (1947-ig gyakorlatilag nem is létezett a mai értelemben vett egységes indiai állam), hanem inkább a buddhizmus terjedésének, mely a vallás tanain kívül egy sor nem buddhizmus-specifikus, indiai kulturális

elemet is közvetített. A jogi kultúrkörök koncentrikus köreinek megrajzolását és megnevezését tehát a domináns jogi kultúra köré szerveztem, így jött létre az iszlám, az indiai és a kínai jogi kultúrkör.

Mint minden kategorizálás, természetesen ez is valamelyest önkényes, és szubjektív választás eredménye. Ez különösen az iszlám jogi kultúrkör esetére igaz, hiszen az iszlám jog, ahogy majd látni fogjuk, ezer szállal kötődik az iszlám előtti Arábia szokásaihoz, az pedig elválaszthatatlan az ókori Közel-Kelet társadalmaitól és joghagyományától. Ha azonban ezt a nyilvánvaló ténytet teszem meg a rendezés alapjává, akkor a Közel-Kelet teljes joghagyományát az iszlám jogi kultúrkör címszó alatt kellett volna tárgyalni, miközben évezredekkel az iszlám előtt keletkeztek, igaz, ugyanabban a régióban. Csakhogy az iszlám jog a malájok között éppúgy megtalálható, mint Indonézia hatalmas szigetvilágában, melyeket szintén az iszlám jogi kultúrkör alatt kellett volna szerepeltetni, ami azzal az eredménnyel járt volna, hogy Babilontól Indonéziáig minden az iszlám jog gyűjtőfogalma alá tartozott volna azon az alapon, hogy valami köze mindegyiknek van az iszlám joghoz. Mivel ez nyilvánvalóan értelmetlen lett volna, a Közel-Kelet történeti jogi hagyományait negyedik jogi kultúrkörként határoztam meg, mely magában foglalja a mezopotámiai hagyományok mellett az ókori keleti kulturális közegekhez számtalan módon kapcsolódó zsidó jogot, a perzsa jogot, valamint a keleti kereszténység részben új, részben a korábbi hagyományokat összefoglalóan magába olvasztó saját jogi kultúráját. Az iszlám előtti Arábia így az iszlám jogi kultúrkörbe került mint annak közvetlen előzménye, de sosem feledve kapcsolatát a többi közel-keleti hagyománnyal. Ezzel a három nagyobb, magát könnyen adó jogi kultúrkör egy negyedikkel bővült.

A rendszertani nehézségek viszont még mindig nem tűntek el teljesen, mert a fenti klasszifikáció kimondatlanul ugyan, de mégis egy alapelvet követett: az írásbeliséget. Vagyis a négy jogi kultúrkör eleve csak írásbeliséggel rendelkező joghagyományokat vett figyelembe, miközben Ázsia igen kiterjedt területein meglehetősen nagyszámú népesség (csak Indiában 100 millió ember) él törzsi hagyományok szerint, melyek ilyen módon kiestek volna a vizsgálatból. Ezt elkerülendő jött létre az ötödik jogi kultúrkör, a törzsi szokásjogok világa. Ez abban különbözik az előző négytől, hogy független a helytől, a néptől, az uralkodó vallástól és minden más elemtől – az a néhány pont, ami összefogja e heterogén csoportot, a szokásjogi jelleg, az oralitás és az államnélküliség. Mivel jelen írás nem civilizációelméleti, hanem jogtudományi munka, ezért a civilizációs kapcsolódásoknál fontosabb volt az a fenomenológiai, strukturális és módszertani azonosság, mely e szokásjogokat összeköti az egyéb (földrarzi, kulturális, vallási) kapcsolatok hiányában is. Ezzel nemcsak a szokásjogok általános jellemzőit lehetett be-

BEVEZETÉS

mutatni, hanem egy új, Ázsia-specifikus osztályozást is ki lehetett dolgozni, melyre nem kerülhetett volna sor, ha az egyes szokásjogokat a domináns jogi kultúrkör alá helyezem el (pl. a malájokat az iszlám jog alá). Ezzel együtt, e heterogén csoporton belül is rendet kellett tenni, így a belső logika már részben a földrajzi, részben a kulturális megfontolás alapján jött létre, így az indiai törzsi szokásjogokat el lehetett különíteni az iszlám jog árnyékában működő, azt módosító, néha negligáló más szokásjogoktól.

A domináns jogi kultúrkörök meghatározása után következett az egyes szokásjogok besorolása, mely nagy részben adta magát a történeti előzmények ismeretében. Ennek értelmében a koreai és a vietnami joghagyomány a kínai kultúrkörbe került, míg az önállóságra emelt buddhista hagyomány az indiaiba. Az egyetlen komoly dilemmát a japán joghagyomány besorolása jelentette, mely ugyan jelentős kínai befolyás alatt állt fennállása során egészen a XX. századig, mégis egy sor olyan önálló elemmel rendelkezik, melyekhez kitartóan ragaszkodott egész történelme során. A problémát végül úgy oldottam fel, hogy a japán jogi hagyományt is önállóságra emeltem, ugyanakkor besoroltam a kínai jogi kultúrkör alá, és nem határoztam meg hatodik jogi kultúrkörként.

Valamennyi fejezet azonos szerkezetre épül, mivel bemutatja a jog kialakulásának történeti körülményeit, a jogi gondolkodás (jogfilozófia) alapvető posztulátumait, az ezeken alapuló jogforrási és érvelési rendszert. Ezt követi a főbb jogintézmények bemutatása, továbbá a fontosabb államelméleti és államszervezeti megoldások ismertetése. Ezenközben kitérek a szélesebb összefüggésekre is, legyenek azok történeti, vallási vagy művészeti jellegűek. A domináns jogi kultúrák vezető szerepét azzal is jeleztem, hogy a róluk szóló fejezetek hosszabbak, részletesebbek, és az egyes jogterületek bemutatására (házassági jog, büntetőjog, eljárás) külön alfejezetekben került sor, ezzel szemben a többi joghagyomány bemutatása rövidebb és kevésbé tagolt.

Ahol a téma engedte, a jogtudományt nemcsak önmagában, hanem a többi tudományhoz való viszonyulásában, a tudományok teljes rendszerében helyeztem el, hogy a jog valódi társadalmi helyzetéről valós képet kapjunk. A tudományok rendszerében való elhelyezkedés, valamint az ezzel szorosan összefüggő oktatási rendszerbe való illeszkedés ugyanis a legjobb indikátor annak megállapítására, hogy milyen helye és szerepe van a jognak az adott társadalomban. Egy példával illusztrálva: a kínai jogi kultúrkörben a jog szerepe általában véve nem jelentős, állami parancs csupán, melynek éppen ezért a büntetőjogi része a legkidolgozottabb. Nem csoda, hogy ilyen körülmények között önálló jogtudomány nincs, a klasszikus szövegek ismeretét tartják a műveltség legfontosabb elemének, ehhez képest a jogot nem is

tanítják, csak a hivatalnokok részére, a kiképzés keretében, mint egy elem a sok közül. Ezzel szemben a jog a zsidó és az iszlám vallás világában a legfontosabb alrendszer („törvényvallás”), melynek művelői a közösség vezetői és legfontosabb autoritásai, így az oktatási rendszer is a jogi oktatás köré szerveződik, míg más elemek vagy hiányoznak, vagy csupán másodlagos helyet foglalnak el (teológia, filozófia, orvostudomány stb.).

Nem jogtörténetet írtam tehát, mivel a könyv spektruma jóval szélesebb, mint a jog történetének pozitivista narratívája, ez indokolja a címben is szereplő kultúrtörténet kitétel, mely a tudományos életre, az iskolákra, a nagy tudósokra, a joggal összefüggő tudományos és művészeti elemekre utal. Ugyanakkor természetesen a történeti szemlélet jelen van, hiszen a történetiség adja egy sor jelenség alapvető magyarázatát. A történeti szemlélet mellett bemutattam a joggyakorlatot, a mindennapok világát is, mely egyszerre követelt egyfajta szociológiai és dogmatikai megközelítést, holott ezek nem mindig férnek meg békésen egymás mellett. De a hangsúly azon volt, hogy a tudományos, jogelméleti fejtegetések után életközeli képet is fessek e jogrendszerek mindennapjairól, s ezt hol a forrásszövegek rövid dogmatikai elemzésén, hol a szociológiai ihletettséggű megközelítésen keresztül lehetett legjobban bemutatni.

Minden fejezet a hagyományos jogrendszerek modern korban betöltött szerepéről szóló alfejezettel zárul, kivéve az iszlám jogot, mert ott a kérdés annyira összetett és szerteágazó, hogy önálló fejezetet szenteltem neki. A modern korról szóló fejezetek tehát nem a modern jogrendszer dióhéjban történő bemutatására vállalkoznak, hanem azt mutatják be, hogy az öröklött joghagyomány milyen formában él tovább, milyen körben hat és milyen problémákat okoz. Természetesen az egyes fejezetek nem vállalkozhatnak a téma kimerítő, teljes körű bemutatására, hiszen ebben az esetben a könyv terjedelme a mostaninak a sokszorosa lenne, pedig már így is elég vaskos. Egy ilyen átfogó munkában a legfontosabb, legjelentősebb jellemzők kiemelése és bemutatása lehet csak cél, míg a részletekben való elmerülés inkább hátráltatná a komplex megértést. Az ilyen átfogó jellegű munkáknál a terjedelmi korlátok nagyon fontosak, hiszen az egyes résztémák egymáshoz viszonyított arányosságát is meg kell őrizni, miközben a szerző pontosan tudja, mennyi mondanivalója lenne még. Egy példával illusztrálva: egy korábbi könyvemben a klasszikus iszlám jogot 500 oldalon mutattam be, miközben ugyanerre a témára jelen mű keretei között e terjedelem töredéke jut. A fejezetek tehát inkább enciklopédikus összefoglalások, mintsem egy-egy részterület analitikus feldolgozásai.

E feldolgozások természetesen nagyon erősen támaszkodnak a nyugati tudomány eredményeire. A keleti jogrendszerekkel való foglalkozás nem új

BEVEZETÉS

keletű, de nem is annyira klasszikus tudomány, mint a római jog művelése. Ennek oka, hogy a keleti társadalmakat fizikailag sem igen ismerték Európában a XVIII. század előtt, kultúrájukat, nyelvüket pedig még kevésbé. Meg kellett tehát várni, amíg a keleti társadalmak elérnek Európába, ami időben eltérő módon valósult meg. Természetesen a megismerést nagymértékben előmozdította a gyarmatosítás, mely elsősorban nem a tudományos érdeklődéstől vezetve, hanem a gyakorlati problémáktól hajtva igyekezett többet megtudni a keleti társadalmakról, hiszen ezeket politikailag irányítani, katonailag uralni, adminisztratíván pedig igazgatni kellett, ami bizony nem volt kis feladat, főként ha a kulturális idegenség mellett a terület nagyságát és a lakosság számát is figyelembe vesszük. Mindez előre vetítette a jog megismerésének vágyát és kényszerét, mely fontos motorja volt a helyi hagyományok megismerésének. Az írásbeliséggel rendelkező civilizációk jogrendjének megismeréséhez előfeltétel volt az írásmód és a nyelv elsajátítása, ami már önmagában sem volt kis szellemi teljesítmény. Amikor pedig az egész történeti dimenziót kapott (pl. az ókori Közel-Kelet vonatkozásában), akkor előbb meg kellett várni az ékírás megfejtését, majd azt követően a régészeti szerencsét, mely előhozta a homokból az évezredek óta elveszett iratokat, melyek alapján a jog rekonstruálása egyáltalán elkezdődhetett. Nem véletlen tehát, hogy a korai zsidó jog sokkal jobban ismert volt abban az időben (az Ószövetség ismerete miatt), amikor a mezopotámiai jogról még nem tudtunk semmit. Csak az ékírás megfejtése, majd a Hammurapi törvénykönyv szerencsés előkerülése tette lehetővé, hogy a tudomány ebbe az irányba is forduljon a XX. század első éveiben.

Amikor a múltban gyökerező, de még élő társadalom szokásrendszere volt a cél, akkor a megfigyelések és a helyi szakértők igénybevétele természetesen sokat segített az előrejutásban. Ebben elsősorban azok a gyarmati adminisztrátorok jeleskedtek, akiknek nagyon is érdekük volt a helyi szokások megismerése annak érdekében, hogy az ügyeket minél könnyebben és gyorsabban el tudják intézni. Vagyis az első lépéseket nem egyedül a pusztán érdeklődéstől vezérelt tudósok tették meg, hanem gyarmati tisztviselők, bírák, esetleg kémek és kalandorok is, vagyis olyan személyek, akik a helyszínen kerültek kapcsolatba a kultúrákkal. A jogtudósok még sehol sem voltak, s amikor első képviselőik, mint Sir Henry Maine, megjelentek, akkor is a római jog tudóiként és indiai gyarmati tisztviselőként léptek fel, akik a helyi viszonyokat a mindennek felett állónak gondolt római jog és saját joghagyományuk tükrében szemlélték, meglehetősen lenézéssel. Ezzel együtt fontos korszak volt ez, mert ekkor készültek a nagy ázsiai jogrendszerek szövegeinek első fordításai (Manu, Narada, a burmai dhammathat gyűjtemények, Hammurapi), melyek ma már nem használhatóak kritika nélkül, de az adott korban mégis jelentős előrelépésnek számítottak.